

L'ARTICLE DEL DIA

Jordi Solé Tura
Diputat i dirigent del PSC.

Catalans i anticatalans

Cada cop que els líders de CiU juguen amb aquesta terrible dialèctica de qui és bon català i qui és mal català creen inquietud en els seus i indignació en els altres, i Catalunya no en treu cap profit

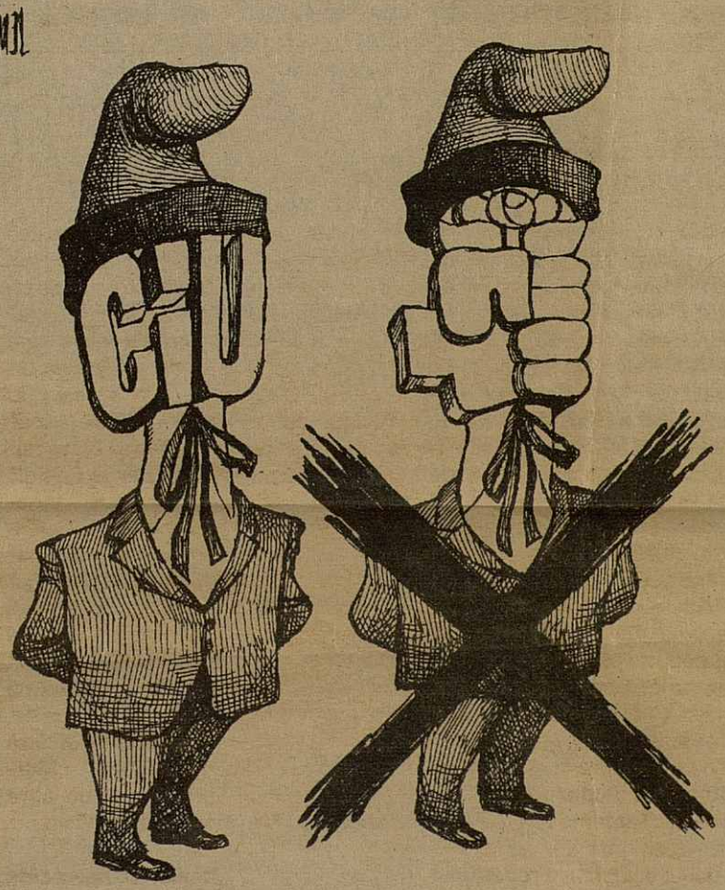
Una de les conseqüències més insòlites de les primàries del PSOE i del seu resultat ha estat la violenta reacció dels màxims dirigents de CiU contra el guanyador, **Josep Borrell.** En previsió d'aquest resultat, alguns consellers de la Generalitat ja havien començat a fer servir el clàssic adjectiu d'**"anticatalà"** contra **Borrell.** Però ara, després que s'hagi conegut la seva victòria, la campanya de desqualificació ha donat lloc a una estrepitosa col·lecció d'insults i d'acusacions contra **Borrell** per part dels més alts exponents de CiU, amb **Jordi Pujol, Josep Antoni Duran Lleida** i **Joaquim Molins** al capdavant.

Qui ha batut tots els rècords ha estat **Molins,** nomenat recentment candidat a l'alcaldia de Barcelona per designació de la direcció del seu partit i, per descomptat, sense primàries ni res que s'hi assembli. **Molins** és un home sensat, i normalment poc sorollós, però el reguitzell d'acusacions contra **Borrell** que li vaig sentir l'altre dia, en un to monòton, com si recités la llista dels reis gots, em va deixar absolutament atònit. Només li va faltar afegir que **Borrell** era el culpable de tots els mals de Catalunya des de **Guifré el Pilós** fins avui.

El primer que vaig pensar és que els fa molta por, però no tant pels greuges que li imputen, sinó perquè pot contribuir de manera decisiva a donar un tomb total en la política de Catalunya. Però després, passat el primer moment de sorpresa, vaig sentir que em pujava per tot el cos una onada d'indignació. ¿Com és possible que polítics tan rodats com ells entrin en aquest joc miserable de l'epítet injust i de la desqualificació personal? I, sobretot, ¿com és que no s'adonen que la utilització reiterada i personalitzada de l'adjectiu **"anticatalà"** els desqualifica precisament a ells?

L'assumpte no és nou i ja fa bastant temps que es maneja aquesta sinistra dialèctica dels bons –és a dir, els de CiU– i els dolents –és a dir, els que s'oposen a CiU–. Però ha arribat l'hora de dir prou, i no només perquè estiguem fins als nassos de tanta estupidesa, sinó també perquè Catalunya en el seu conjunt no pot tenir més problemes d'identitat perquè en tinguin els dirigents de CiU. Si ja no saben ben bé en què consisteix el seu nacionalisme, si no tenen clar el seu projecte de present i de futur, si estan nerviosos perquè el seu líder històric perd força, és el seu problema i el dels seus seguidors i votants, però no el de tota la societat catalana.

Per això, cada vegada que es fiquen en aquesta terrible dialèctica dels bons i els mals catalans generen inquietud en els seus i indignació en els altres, i Catalunya no en treu cap profit. Si alguna cosa hem après en aquests anys és que l'element essencial d'una democràcia és que els ciutadans no es divideixen en amics i enemics, sinó en protagonistes diversos i diferents d'un pluralisme que es regeix per unes regles de joc comunes i acceptades per tots o, com a mínim, per la immensa majoria. Per això, quan algú, en funció dels seus propis interessos, qualifica un altre d'enemic de la societat on ha nascut, on viu i on treballa està destruint el sentit mateix de la convivència democràtica i ens està portant, una altra vegada, al fosc terreny de les baralles fratricides i de les intoleràncies.

Perquè, a veure, ¿en què consisteix, segons ells, això de ser català autèntic o anticatalà? ¿Per què **Pujol, Duran Lleida, Molins, Trias** i **Comas,** per exemple, són catalans bons i autèntics, i **Borrell** o **Pasqual Maragall** o jo mateix som anticatalans? ¿És una qüestió de raça? A aquestes altures, només ens faltaria parlar de pedigrís i de generacions. ¿És una qüestió de llengua? Doncs no crec que ni **Borrell,** ni **Maragall,** ni jo, per seguir amb el mateix exemple, parlem i escrivim el català pitjor que **Trias** o **Comas** o **Molins,** que no són precisament grans virtuosos de la nostra llengua. ¿I qui els ha donat a ells la terrible facultat de dividir els ciutadans de Catalunya en bons i dolents? ¿Els resultats electorals? La veritat és que ni tan sols són el partit majoritari a Catalunya i, encara que ho fossin, tampoc podrien desqualificar i qualificar com ho fan sense destruir tot el sistema. ¿La seva puresa nacional? ¿I això què és en una societat tan mestissa com la nostra? ¿La seva acció política? ¿Potser això vol dir que ser català autèntic és col·laborar amb el Govern del PP?

Per tant, ¿on van? ¿Tan insegurs estan de si mateixos, de les seves pròpies posicions? ¿Tant els afecta la desaparició del seu projecte nacionalista? ¿Tan culpables se senten del seu suport al PP?

La principal obsessió de l'esquerra a Catalunya en tots aquests anys de democràcia ha estat impedir la divisió de la societat catalana per raons de llengua o de lloc de naixement, i per això el nostre Estatut diu que són catalans els que viuen i treballen aquí. Afortunadament aquesta és la línia que ha triomfat a Catalunya i ha assegurat la nostra pau i el nostre desenvolupament com a col·lectivitat. Per això lluitarem sempre contra aquells que ens vulguin dividir en dos bàndols enemics, per això perseverarem a desterrar per sempre la infame divisió de tots nosaltres entre catalans i anticatalans en nom d'interessos de tal grup o de tal altre. Que ho sàpiguen i que no ho oblidin.